

boop

que et toquin 1000 milions d'euros és una desgràcia

Com animals humans que som, hem nascut esclaus del relativisme. Això comporta, a més de la major de les incerteses, una angoixa permanent vinguda de la manca de cap referència segura. Una hipòtesi a primera vista tan clara de valorar positivament com ara la de rebre un premi de, per posar un xifra boja, 1000 milions d'euros, pot regirar-se i tornar-se una desgràcia. Són evidents les avantatges de rebre tants diners inesperadament: de cop i volta desapareixen tots els problemes que fins a aquell moment ocupaven un lloc prioritari al nostre pensament, preocupació i ocupació, tinguin el nom de deutes, hipoteques, compromisos, o el que la nostra circumstància els hagi donat.

Els diners són com una escombra màgica que neteja tot allò que és urgent però, en realitat, poca cosa té a fer amb el que és important. Lliures de assumptes menors, el guanyador dels milions es veurà en el no sempre amable tràngol d'enfrontar-se a les coses fonamentals de la vida, com diu la cançó.

Ens imaginem rebent tots aquests diners, i havent-nos d'enfrontar amb la nostra pròpia mida de la solidaritat, de l'amor, de l'equilibri? Seríem capaços de conservar la dignitat, el seny, i el sentit comú? Seríem capaços d'enfrontar-nos amb nosaltres mateixos i, sobretot, al que trobaríem en el mirall del poder? Una filòsofa de la quotidianitat sap dir que els diners mai no canvien la gent, més aviat la desemmascaren.

Personalment, sóc partidari de ser agraciat aviat amb un premi com l'esmentat, no només com experiència vital, sinó com un intens i veritable viatge de autoconeixement.